

PAUL MIRANDE

VLUCHTROUTES

VERHALEN VAN DE OVERKANT

BRUSSEL, 2016.

PUNKVERDRIET

(1^E DEEL)

FIN-DE-SIECLE-CYCLUS

(1^E DEEL)

aan mijn zoon Paúl

“Het gras is altijd groener
aan de overkant.”

Volksspreuk

KOPROL BRUSSELSE RING BIJNA FATAAL

NIXON LYRISCH BIJ AFSCHEID WITTE HUIS

VLAAMSE TIENER GERED UIT DE WOLGA

PACIFISTEN BESTORMEN BERLIJNSE MUUR

BASTAARDKIND HEEFT TWEE MOEDERS

1969

1974

1976

1979

1981

1969

1. Koprool

Zonder die koprol van zijn pa op een brug over de Brusselse ring zou Ben Bosch er nooit aan herinnerd zijn geweest.

Het ongeval had plaats op zeventwintig september 1993, een bijzondere dag van een bijzonder jaar. Die dag wordt immers ieder jaar het buiten bonjourn van de Hollanders in 1830 herdacht. De Franstalige Belgen hebben er zelfs hun feestdag van gemaakt. En net dat jaar stierf de teergeliefde vorst en werd de natie omgevormd tot een bondsstaat met zes regeringen en zeven assemblees.

Uit het proces-verbaal, diezelfde dag nog opgesteld door eerste wachtmeester De Coninck, kon het verloop van de botsing, die Bens pa op zijn negenenzestigste ei zo na het leven kostte, haarscherp worden gereconstrueerd.

‘Om 12:05,’ zo stelt het pv, ‘komt uit de richting van Ninove een zwarte Golf met nummerplaat AAP 007 aangestormd. Bij de brug over de ring, ter hoogte van afrit 13, schiet hij de zich aldaar bevindende stoplichten voorbij. Ze staan nota bene op groen. Wanneer echter voornoemd voertuig aan het eind van de brug links wil afslaan om de ring in noordelijke richting op te rijden, vergeet hij uit jeugdige overmoed of uit verstrooidheid voorrang te verlenen aan zijn tegenliggers.’

En zo komt het dat het eerste voertuig waar de zwarte Golf frontaal mee botst, de witte sedan is van Bens pa. Pa is in Brussel X een brief gaan posten en rijdt neuriënd naar zijn brouwerij aan de Windmuts. Misschien denkt ie zelfs aan zijn dampend middageten: varkenskotelet met

aardappelpuree en veldsla. Of hij neuriet zijn favoriete deuntje voor hij vloekend die zwarte Golf in de gaten krijgt: *‘Ich hab’ mein Herz in Heidelberg verloren ...’*

Door de botsing wordt Pa's meer dan een ton wegende witte sedan eerst omhooggetild. Maar wat vlak daarna gebeurt is onduidelijk. Steigert ie als een wit paard alvorens over de kop te slaan? Of kantelt ie gewoon na door de zwarte Golf te zijn geramd? Zelfs een diepgaande analyse van de voor het overige wazige camerabeelden kon hier naderhand geen uitsluitsel over geven. Het enige wat is komen vast te staan, is dat de witte sedan van Bens pa, na door de zwarte Golf te zijn geramd, in een flits op de stoep van de brug terecht is gekomen met in het ijle draaiende wielen. En het mag zowaar een wonder heten dat zich daar op dat drukke middaguur geen enkele voetganger bevond. Want die zou door beide voertuigen in de tang zijn genomen of op zijn beurt geramd, met veel bloed en tranen tot gevolg.

Achteraf bezien had het zelfs nog erger gekund. Ei zo na is Pa's witte sedan immers op zijn dak door de metalen leuning geschoven. De verticale spijlen en het horizontale dekstuk zijn als lucifershout geknakt. Een paar centimeter verder over de rand van de brug en Pa's witte sedan was als een uit koers geslagen bobslee met donderend geraas op de ring zelf terechtgekomen. De rampzalige gevolgen zouden nauwelijks te overzien zijn geweest. En Pa zou er zeker het leven bij hebben gelaten, om te zwijgen van al die tank-, vracht-, bestel-, kampeer- en personenwagens die op elkaar zouden zijn ingereden, met een verkeerschaos zonder weerga tot gevolg!

Uiteindelijk is de zwarte Golf zwaarder toegetakeld dan Pa's witte sedan. Door de klap vliegt zijn voorruit immers aan diggelen, zodat het wegdek maar ook de bestuurder zelf met glasscherven worden bedekt. Vervolgens komt de rondtollende auto, waarvan de radiator lek is geslagen en de motorkap de hoogte in vliegt, dwars over de middellijn van de steenweg naar Ninove te staan.

De eerste seconde na de klap duurt een eeuwigheid. Het licht dat voor de zwarte Golf en de witte sedan op groen had gestaan, springt eerst op oranje en dan op rood, alsof er niets is gebeurd. Pas nadat het licht opnieuw op groen is gesprongen, wordt duidelijk dat het verkeer klem zit en zich in beide richtingen een file vormt.

Sommige dingen merk je pas op als je stilstaat, je blik niet meer naar voren, op de weg voor je gericht maar opzij. Je merkt dan plots de duivelse glimlach van een bestuurster naast je, of de uitgestoken tong van een kleuter op de achterbank, of de passagier die uit een kaart wegwijs probeert te worden en op het raam tikt om je om hulp te vragen. Je doet dan plots je best om naar de stoplichten te kijken, want je hebt geen tijd te verliezen.

Op die brug over de Brusselse ring, op de grens met Vlaanderen, waren evenwel niet de stoplichten aan weerszijden van de brug opmerkelijk, maar de palen waar ze op rustten. De palen die de zwarte Golf voorbij was geschoten alvorens tegen Bens pa op te botsen bevonden zich op Vlaamse bodem en waren recentelijk zwart en geel geschilderd, in horizontale blokken, zoals de boevenpakken van de Daltons. Daarentegen waren de palen die de witte sedan van Bens pa was gepasseerd alvorens de brug over de ring op te rijden rood en wit, zoals vanouds in het hele land. Ze konden anders wel een beurt gebruiken, want hier en daar bladderde wat verf af.

Nu zou je dergelijke zwart-gele en rood-witte totems – want daar leken die tweekleurige palen aan weerszijden van die brug toch op – veeleer in de voetbalsfeer verwachten. De stammenoorlog woedt er immers nog in alle hevigheid. En afrit 13, waar het onheil geschiedde, grenst niet alleen aan Molenbeek, bakermat van het meermaals herdoopte rood-zwarte Daring, maar ook aan Anderlecht, dat beter bekend staat als paars-wit !

Hoe gek het ook klinkt : de kleuren van die zwart-gele en rood-witte palen hadden alles te maken met het feit dat België dat jaar had

opgehouden een eenheidsstaat te zijn. De groene en rode periodes van de Vlaamse en Brusselse stoplichten waren gelukkig op elkaar afgestemd. Daar hoefde niemand zich zorgen over te maken. Maar de palen waar ze op rustten gaven een andere boodschap dan doorrijden of stoppen. Zo moesten de zwart-gele palen de Franstalige Belgen diets maken dat ze, eens de brug voorbij, Vlaanderen binnenreden. Een zwarte Vlaamse leeuw op gele achtergrond maakte dat de grootste beotiër duidelijk. Vlaanderen binnenrijden betekende meteen dat zelfs een Waalse stad als Mons alleen werd aangeduid als Bergen, net zoals in Wallonië Antwerpen alleen werd aangeduid als Anvers. Verder bleef Anderlecht echter Anderlecht, Molenbeek Molenbeek en Ninove Ninove. Op uitzondering van een handvol beotiërs die geen kaart en nog minder een richtingbord kunnen lezen, stoort het verkeer zich dan ook niet aan deze onzichtbare grens die de taalgrens wordt genoemd. Dat veranderde echter wanneer zich een ongeval voordeed en zich files begonnen te vormen met, zoals steeds, geërgerd toeteren en gevleugeld schelden in alle in de Brusselse regio gesproken talen. Dan werd plots zelfs de onschuldige blik van die kleuter op de achterbank ergerlijk, om van de duivelse glimlach van de bestuurster naast je helemaal te zwijgen !

Zoals sommige brandweerlui zich in de handen wrijven als het ergens brandt, zo ook kwam uit het nabije pompstation een met olie bevlekte blauwe overall aangelopen. Situaties als deze schrikten hem niet af. Integendeel. Ze gaven hem de gelegenheid eens iets anders te doen dan voertuigen vol te tanken net voor ze de ring opreden. De blauwe overall liep op de zwarte Golf af, maakte het portier aan de bestuurderszijde open, pulkte de veiligheidsgordel van de zwijmelende bestuurder los en vroeg of alles oké was. De jonge bestuurder knikte, knikkebolde en viel toen echt bewusteloos neer op zijn stuur. Onmiddellijk hierop trad de toeter in werking, zodat de jongen naar achteren moest worden overgeheld, in afwachting dat een ambulance hem zou wegvoeren.

Pas daarna gunde de reddende engel in die blauwe overall – die, zoals al vlug zou blijken, niet geheel belangeloos handelde – de omgekeerde witte sedan van Bens pa ook een blik. In het geblutste karkas, waarvan vooral het ongeschonden chassis nu zichtbaar was, was Pa als een gewichtloze ruimtevaarder ondersteboven gekeerd. Hij was gelukkig niet buiten westen. Ook had ie het noorden niet verloren. En doodgemoedereerd kroop ie langs de verbrijzelde achterraut uit zijn één week oude kist. Een schram op zijn voorhoofd, waaruit wat bloed parelde, was het enige zichtbare teken dat hij aan zijn duikvlucht overhield. Ook waren de luttele haren die zijn kale hoofd nog sierden in de war. Maar dat kon aan de wind gelegen zijn. Want net na de klap had een zuidwestenwind met wat motregen de kop opgestoken, waardoor het wegdek, al overvloedig bezaaid met glasscherven, extra glibberig was geworden.

Pa krabbelde moeizaam recht, veegde met zijn zakdoek de minuscule regendruppels van zijn intact gebleven bril af en zuchtte tot de opgeluchte pomphouder : ‘Nog een geluk dat ik mijn veiligheidsgordel niet om had !’

Zou je ze niet ? Bens pa behoorde nu eenmaal tot die generatie die geloofde ingeval van botsing uit de wagen geslingerd te worden. Een veiligheidsgordel betekende je doodvonnis. Je zat op je bestuurdersplaats evenzeer gekluisterd als Christus op zijn kruis. Crashtests waren even irreëel als laboratoriumproeven. Werden ze immers niet met ledenpoppen verricht ? En waren zij, zowel Pa als de vijftwintigjarige bestuurder van die zwarte Golf, soms geen mensen van vlees en bloed die hoe dan ook niet gekneveld wensten te worden, zoals ter dood veroordeelden op de elektrische stoel ? Dan nog liever door de open ruimte zweven met alle ledematen gestrekt, zelfs al was het om tegen een boom of in een afgrond te pletter te storten ! Of verkoos je nou echt geplet te worden als een sardientje in een blikje ?

Pa achtte zijn gelijk bewezen vermits hij springlevend uit zijn witte sedan was kunnen kruipen. De pomphouder haalde echter zijn schouders

op. Hoe vaak had hij immers niet bloedende slachtoffers – die Pa's mening bewust of onbewust hadden gedeeld – tussen leven en dood zien zweven. Dit terwijl ze mits het gebruik van de verguisde gordel heelhuids huiswaarts waren kunnen keren !

In het rommelig kantoortje van zijn benzinstation maakte de blauwe overall aanstalten om een ambulance te bellen. Pa was hem op de voet gevolgd en vroeg of hij even mocht telefoneren. En pas had ie Bens nummer op de Sterrenwacht gevormd of hij deelde zijn zoon met een grafstem mee : 'Ik heb zopas een perte totale gehad. Nog een geluk dat ik mijn veiligheidsgordel niet om had !'

'Perte totale, Pa, dat is Frans,' trachtte Ben hem altijd aan het verstand te brengen. 'De juiste term in het Nederlands is total loss.'

Maar dit was het moment niet. Trouwens, perte totale of total loss, Ben dacht sowieso aan een wrak waar een wals was overgereden. En het leek hem een mirakel dat zijn pa ongedeerd, als een stripheld met ontelbaar veel levens, uit het karkas was kunnen kruipen.

'Ik ben aan de dood ontsnapt,' constateerde Pa nuchter.

Die nuchterheid was echter vaak verraderlijk. En dus was het niet uitgesloten dat Pa zoonlief in het ootje aan het nemen was. Hij had wel vaker geveinsd dat ie op sterven lag. Vooral om Ma bang te maken. Maar ook om te zien hoezeer zijn kroost nog aan hem gehecht was sedert hem na een zware zenuwzinking het Heilig Oliesel was toegediend. Niet dat Pa zo gelovig was. Maar je kon je maar beter met de juiste papieren aan de hemelpoort melden. Anders kwam je als een hond toch maar om het even waar terecht. Het is zelfs niet ondenkbaar dat hij zich liet inspireren door Molière, die stierf tijdens een opvoering van de Ingebeelde Zieke. Hij ging bij zijn act immers zodanig realistisch te keer dat Ma hem waarschuwde dat de dag dat er werkelijk iets met hem aan de hand zou zijn, niemand hem nog zou geloven.

Toch liet Pa's stem er dit keer geen twijfel over bestaan : hij was geen nummertje aan het opvoeren. Hij had effectief een total loss gehad

maar was niet geblesseerd op het trottoir tot stilstand gekomen. Ben liet zijn gedachten dan weer afdwalen naar een graffito die hij God weet waar had gezien : 'Hou de dood van de weg af. Rij op de stoep !'

De dood op de weg, dat was voor Ben bittere ernst. Meer dan eens had hij op de steenweg naar Ninove, waar ook dit ongeval plaats had, lijken op het wegdek zien liggen. Meestal waren ze al met een deken bedekt. Maar zelfs wanneer geen enkel lidmaat zichtbaar was, ging het zicht ervan hem toch telkens door merg en been. En niet alleen het zicht, ook het geluid kon angstaanjagend zijn. Wanneer Ben in de tuin speelde en de sirenes ergens op de dodenweg halt hoorde houden, stelde het bloed in zijn aderen. Want hij wist dat er weer één in een rolstoel zou moeten voortboeren of met een infuus op een ziekbed voor zijn leven vechten. Tenminste, voor zover de verongelukte het geluk niet had gehad op slag dood te zijn !

Eens het sirenegeluid weggestorven, speelde Ben gewoon verder. Maar een enkele keer kregen zijn kinderspelen toch een heel bittere nasmaak. Zo was, ter hoogte van de Spanjeberg, het kruispunt dat de zwarte Golf ongetwijfeld in volle vaart voorbij was gereden om een minuut later tegen Pa op te botsen, een heel kroost met één klap gehalveerd. Twee broertjes en hun zusje, respectievelijk tien, acht en zes jaar oud, kwamen van school en wachtten op de middellijn, dezelfde waar de zwarte Golf een halve kilometer verder na de klap schrijlings op tot stilstand was gekomen. Ze wilden de tweede helft van de steeds drukke steenweg oversteken. Een MG, die een inhaalmanoeuvre maakte, was net iets te ver naar links uitgeweken. In volle vaart schepte hij de drie kinderen, die elkaar de hand gaven, mee. Ze waren op slag dood. Hun boekentasjes werden door de lucht geslingerd. De lijkjes werden her en der verspreid. Toen ze opgebaard werden, leek het wel of ze geradbraakt waren geweest.

De vader, moeder en drie oudere broers kwamen het verlies nooit te boven. Zelfs de bestuurder van de MG diende in een inrichting te worden

opgenomen. En ook Bens familie was diep gegriefd. Want het meisje van zes, Veerle, was bevriend met Bens zusje Celine. Een week eerder was ze op een vrije middag bij hen thuis nog met de poppen komen spelen. En Ben had haar, net als zijn zusje, geplaagd. Ben, wilde kwelgeest, had de Boze Wolf gespeeld en de meisjes hadden zich schor gegild, zo bang had Ben hen gemaakt. Vooral Veerle had hoge gilletjes geslaakt, zoals ze er bij de aanrijding wellicht zelfs niet de kans kreeg te slaken.

2. Afgrond

Het was al na enen toen Ben in zijn rode coupé tot bij de plaats van het onheil geraakte en nog net zag hoe het Brabantse Trekpaard – want zo heette de takelwagen van de pomphouder – Pa's witte sedan opnieuw in de goede positie wentelde. Meteen bleek hoe gehavend Pa's slechts één week oude wagen wel was. Een total loss, zonder de minste twijfel !

De vijftientwintigjarige bestuurder van de zwarte Golf, in plaats van door een ambulance te zijn weggevoerd, deed druk gesticulerend zijn verhaal in de combi van de rijkswacht. Het leek wel of hij de doventaal sprak. Pa, met een deken van het Rode Kruis om, werd in een ander politievoertuig opgevangen. Ben vergewiste zich ervan dat hem, op uitzondering van die veeg bloed op zijn kale voorhoofd, niets mankeerde. Eerste wachtmeester De Coninck, een lange magere man met een opvallende snor, was met een meetlint en een krijtje op de brug in de weer. Desgevraagd bevestigde hij dat 'Mijnheer Bosch, uwe vader' niets te verwijten viel. Alles was dus oké. Er waren geen gekwetsten te betreuren, alleen materiële schade. En daar waren toch verzekeringen voor ?

Maar dan komt het : amper had Ben zijn blik op de afgrond gericht waarin zijn pa ei zo na naar beneden was gestort of hij merkte opeens twee masten op die hem bekend voorkwamen. De masten staken ternauwernood boven een gordijn van populieren uit, die er vroeger ook al stonden maar toen uiteraard kleiner en slanker waren. De populieren, die Ben en zijn vrienden vaak om het hardst beklommen, zoomden thans de berm van de ring af. Aan de voet ervan bracht afrit 13 je naar de steenweg, waar je rechts naar Ninove en links, de brug over, naar Brussel kon afslaan.

Ben herkende ze meteen. Ze staken als het ware zijn ogen uit !

Op elfjarige leeftijd was Ben als Baardige Bizon, samen met Blauwe Bliksem, zijn toenmalige boezemvriend Rudi De Ridder, door Buffalo Bill, alias Bart Breekpot, vastgebonden geweest aan die masten. Men kon

de top ervan naar beneden laten kantelen om er de trofeeën op te bevestigen die de Blijde Boogschutters – of hoe die Gilde ook heette – er vervolgens met pijl en boog trachtten af te schieten. Slechts op zon- en feestdagen kwamen ze met hun stompe, met zwart rubber bezette pijlen en hun stijve, uit without vervaardigde bogen de hoofdvogels afschieten. Ze droegen dan meestal wielrennerspetjes. Zo konden ze de zon vanachter een voorbijtrekkende wolk uit hun ogen weren, iets wat indianen meestal met hun handpalmen deden. Het veld waarop ze hun tuinstoeltjes uitklapten lag er nog bij zoals vroeger. Maar hun masten, die om licht wedijverden met de populieren in de berm van de ring, waren door en door verroest. Daarentegen was hun blokhut die fungeerde als bierhuis onverbiddelijk dichtgespijkerd. Daar kwam geen levende ziel nog in !

En daar had ze dan gestaan, hun wigwam : ter hoogte van de thans met struiken bezette middenberm, waar voortdurend tank-, vracht-, bestel-, kampeer- en personenwagens aan voorbijflitsten, had ze weer en wind getrotseerd. De afgrond waar Bens pa ei zo na in naar beneden was gestort, was hun wilde westen geweest. Hun wilde westen ten westen van die op een moeras gebouwde hoofdstad !

3. Braakland

Bart Breekpot liet zich Buffalo Bill noemen, maar was zo graatmager dat hij veeleer op Lucky Luke geleek. Hij was in Belgisch Congo geboren en kon dus meepraten over wilden, zoals hijzelf zegde. Negers of indianen, dat maakte hem niets uit. Hij lapte alles aan zijn laars. Hij had geen leerboeken nodig. De stripverhalen die hij verslond leken hem veel reëler dan de geschiedenis van de Oude Belgen of de vierkantswortel van natuurlijke getallen, om zomaar iets te noemen.

Al bij al had die in de Belgische kolonie opgegroeide jongen leiderscapaciteiten. En om dat te bewijzen, hield hij de volgende rede. Ons wilde westen, dat stukje Pajottenland dat gaandeweg werd verfranst, moest door de Unie worden ingelijfd. In plaats van daar braak te liggen om er vee op te laten grazen, moest de grond worden bewerkt. In plaats van wigwams moesten er huizen komen, met vensters en dakpannen, en deuren die op slot konden. In plaats van kampvuren, waardoor de wei waarin ze zich bevonden ooit ten tijde van een aanhoudende droogte in brand was gevlogen, zouden er saloons komen.

Terwijl Bart Breekpot zijn eigen woorden dronk, briesten Ben en Rudi van onmacht en trachtten zich los te rukken. Maar de kompanen van deze zelfverklaarde Buffalo Bill, die zich Blauwbloezen waanden, stonden op het punt de twee indiaanse krijgers te executeren. Ze droegen afgeplatte kepies, zoals de Amerikaanse cavaleristen van weleer. Maar hun dwaze blikken lieten er geen twijfel over bestaan dat ze vastbesloten waren beide vrienden met veel tromgeroffel en trompetgeschetter de dood in te jagen. En terwijl zij, om hun gevangenen het genadeschot te geven, hun geweren in gereedheid brachten die eigenlijk maar windbuksen waren, rondde hun leider onverstoorbaar zijn rede af. Alle indianen, die daar zo naakt rondliepen in dat braakland, zouden ooit van die kleren dragen met leren franjes, zoals hij, doortrapte trapper, er ook droeg !

Daar had hij wel een punt. Het was geen zicht. Ben en Rudi waren getooid met pluimen die ze zelf bijeen hadden geraapt. Ben had niet veel kleurige veren kunnen bemachtigen. Maar hij ging er prat op dat ze geen nep waren. Zelfs al betekende dit dat zijn hoofdtooi nogal aan de grijze kant was. De bloedbroeders hadden hun gezicht, romp en ledematen, met lippenstift bewerkt. Hemelsblauw en vuurrood waren troef. Die wijnvlek op zijn rechterwang, die Ben in andere omstandigheden liever verborgen had gehouden, was voor hem thans als een oorlogskleur, een onderscheiding, een teken van wildheid en moed, het ultieme bewijs dat ze geen operettefiguren waren. Trouwens, als Ben en Rudi tegelijkertijd met hun vuisten op hun borst klopten en strijdkreten slaakten, zagen ze er heus niet ongevaarlijk uit. Maar dat krijgsvertoon duurde meestal niet lang. Want aan al dat kloppen en dat schreeuwen hielden ze al vlug een zere borst en een zere keel over. Voor het overige was niet alleen hun grime maar ook hun outfit de moeite meer dan waard. Zo hadden ze rondom hun middel uit Ma's keuken ontvreemde theedoeken gebonden, één voor en één achter. Daaronder droegen ze meestal hun zwembroek. Ben vond dit een concessie aan de puriteinse moraal, omdat echte indianen geen zwembroek droegen. Maar anderzijds konden ze moeilijk open en bloot met hun zedig maar onvoldoende bedekt piemeltje in dat wilde westen rondhuppelen zonder dat de boeren hen met hun hooivorken op de hielen zaten. Ook droegen ze geen mocassins, maar gymschoenen. Blootvoets riskeerde je door helmgras, mieren of glasscherven te worden gekwetst. En dat hadden zij er dan weer niet voor over. Want in de pan gehakt worden als onderdeel van het spel, was één zaak. Maar echt doodbloeden, een andere.

Vastgebonden als ze waren, waren Ben en Rudi de wanhoop nabij. Maar terwijl Buffalo Bill, alias Bart Breekpot, zijn laatste woorden uitsprak, hoorden de twee dappere krijgers plots schrille strijdkreten uit de richting van de drassige weide die zij het moeras noemden. Wie kon dat wel wezen ? Hun hart bonkte in hun borstkas. Maar Ben had het kunnen

weten. Want daar verscheen plots, zwaaiend met een tomahawk, hun aller Lutje !

Om duidelijk te maken dat ze op het oorlogspad was, bracht ze ritmisch haar hand voor haar mond, daarmee een gehuil voortbrengend dat, alleen al als je het hoorde, als een salvo pijlen door je heen schoot. Achter haar verschenen trouwens haar twee met pijl en boog bewapende handlangers, Bob en Rik. Hun pijlen waren louter op het uiteinde gescherpte kromme takken. En hun bogen waren niet meer dan een wat dikkere tak, waar ze aan beide uiteinden een koord op gespannen hadden. Maar ze schoten er verduiveld mee !

Zo stevende het drietal trouwens af op Buffalo Bill, die als door de hand Gods geslagen was. Hij werd makkelijk overmeesterd. En terwijl Lutje hem knevelde, werden Ben en Rudi door Bob en Rik bevrijd. Vervolgens werden de Blauwbloezen, die in paniek hun windbuksen hadden weggegooid, vastgebonden aan diezelfde ellendige masten, die zo-even nog hadden gediend om Ben en Rudi gegijzeld te houden.

'Joehoe joehoe !' kirde Lutje triomfantelijk, terwijl ze zich speciaal tot Ben richtte. 'Ik jouw squaw. Ik jou bevrijden. Jij anders in mootjes gehakt en op sterk water gezet !'

Ben had haar wel willen omhelzen. Maar hij durfde niet. Ze was een jaar ouder dan hij en beschouwde hem als een kameraad, zonder meer. 's Nachts droomde Ben van haar. Of beter gezegd : frunnikte hij aan haar. Daar kwam het tenslotte op neer. Soms liet ze begaan. En soms ook niet. Maar Ben wist al dat dromen bedrog waren. En indien ze ooit het minste vermoeden had gehad van die hartstochtelijke zoenpartijen, waarbij Ben zijn hoofd diep in zijn oorkussen duwde, zou hij ogenblikkelijk vuurrood zijn geworden en haar koeltjes hebben behandeld. Wat had ze anders wel gedacht ?

Intussen verzetten Buffalo Bill en zijn Blauwbloezen zich als duivels in een wijwatervat en dreigden zich los te woelen. Er moest snel worden ingegrepen. Lutje leidde de operatie. Dus sjorden Ben, Rudi, Bob en Rik

de vijand opnieuw vast, deden een krijgshaftige rondedans en schreeuwden uitgelaten : 'Ter dood ! Ter dood !'

Om die brutale bek van een Bart Breekpot definitief het zwijgen op te leggen, lieten ze hem met een prop in zijn mond achter. Hij mocht al blij zijn dat ze hem niet scalpeerden. Vervolgens verdwenen ze langs een smal pad achter de struiken. Daar begon trouwens hun paradijs, dat allerlei wild tot zijn jachtgebied had gemaakt. Behendig kropen ze onder de prikkeldraad die de weiden omheinde door, slalomden meesterlijk tussen de koeienvlaaien en staken als Mozes de Rode Zee het moeras over, recht naar hun wigwam op de heuveltop !